

Մ Ե Ս Ի Ո Պ Մ Ա Շ Տ Ո Ց

(Հայ Հաննարի Հսկան)

Ի՛նչպէս երգեմ հիմա ես, փառերդ ի՛նչպէս գովերգեմ,
Պատճառունքի խանդն ինչպէս քեզի համար բորբոքեմ,
Լուսաւորողդ մեր քառն, հայ հաննարի դուն սիսան,
Դուն զըզրութեան մեր աղունքն ու մեր հրգոր ապաստան:

Դարերն անա դարերու ուսին կամար են կապեր,
Անգրանկածինդ մեր փառքնն տանընդինդ դար են չափեր,
Ու ամենուն վերելն, արամազդեայ քու շուքով,
Կը սաւառնիս դուն, Մեսրոպ, յաւերժական խոյանքով:

Քեզմէ ծընած են բոլոր մեր աստիւրը բոցազէս,
Եղնիկ, Կորիւն, Եղիշէն, Խորհեալցին վեհ ու վէս,
Խորախորհուրդ մեր Տանդէն, Շրմուհեալին քաղցրաձայն,
Աշուղներու հոյը մեր, մեր Նահապետն ու Նուկան:

Քեզմէ ծընած՝ նորագոյն մեր աստիւրուն հոյը պերն,
Սիւսանքոն, Վարուժան, Դուրեան, Տէրեան, Մեծաբնեց(*).
Ուրիշ շատեր որ եկան, վրկայեցին ու անցան,
Եղան վրկայ քու փառքիդ եւ շուքիդ մէջ քաղութեան:

Մենք անցաւոր, դուն անանց, դուն Ներկան ես յաիժեան,
Կենդանութեան մենք նոյնիսկ շրջուն շուքն ենք միայն,
Կեանքի ծովուն վրայ մենք փրփուր ենք լոկ յարաւարժ,
«Հայ դարերուն դիմաց՝ դուն ապամանդեայ ապառաժ»:

Ու քու անունդ է զըրուած իւրաքանչիւր հայ էջին,
Իւրաքանչիւր հայ բառին, տառերուն մէջ իսկ չընչին.
Սեղաններէն ու բեմէն կը քաշուիս ինչպէս մաս,
Ու կը մընաս անքաղաք, ու կը մեծնաս, կը տանաս:

Ծագէ ի ծագ աշխարհին ամէն հայ սիրս ու հայ տուն,
Մասուն մըն է քու փառքիդ՝ զաղջնագըրուած քու անունն,
Դուն ծընունդ Հայ Ոգիին, դուն անոր մայրն ու դայիսկ,
Դուն իր հրգոր ապաստանն, իր պահապանն ու պահակ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

(*) Առանց իրենաւորութեան չէ որ հիներէն գոնէ Փարպեցիի՞մ անունով, իսկ նոյնիսկ Պէտիկաւեանի, Թէքէանի, Թումանեանի, Իսահակեանի եւ Չարեանի անունով չկրցանք դասանել սոյն քերականը: